

Bucsúzás.

Lassacskán.

Nem tarthat itt, a' mi te nyé -
fzik, hol minden sir já ba si et. Vi -
rág zik, 's a zon nal e nyé fzik, mind, a' mi e'
földönn ne vet, mind a' mi e' földönn ne vet.

1.

Nem tarthat itt, a' mi tenyészik,
hol minden sirjába siet.
Virágzik, 's azonnal enyészik
mind, a' mi e' földönn nevet.

2.

Sok élt már vig ember előttünk,
 ki jóra kaczagta ügyét.
 Köszönjük rájuk a' közöttünk
 édelgő örömnék kelyhét.

3.

'S vig ember még hány fog örülni
 utánnunk is a' hold alatt?
 Örömkehely ránk hány ürülni,
 bár nyugfzunk is a' föld alatt.

4.

Most együtt illy vígan enyelgünk,
 olly buzgón szerettyük egymást!
 'S ah! holnap több tájra szédelgünk,
 más ég ad fejünknek lakást.

5.

De gyújtsunk az édes örömnék,
 bár hol legyünk, szíves teményt.
 Emellyünk a' senyves ürömnék.
 óránkint új ellensövényt.

6.

Ha messze válunk is honunktúl,
 hü szívünk mind együtt legyen;
 s' örüllünk, ha hallyuk társunktúl,
 hogy a' jó előbbre megyen.

I *

7.

'S ha meglesz, hogy öszvevetődgyünk
még egyfzer halálunk előtt,
új friggyel csak azonn törödgyünk,
mint adgyunk kedvünknek erőt.

8.

Nem bús a' jó lelkiösméret,
's jó kedvre készséggel hevül.
Csak annak a' legfőbb dicséret,
ki jót tesz, 's mindenkor örül.